

Příčný chod

Právě teplá místa zřejmě lakají tuto studentku z Castela. Jí už dozajisté chybí teplo z její rodné domoviny. I tak je obléknutá do něčeho teplejšího. Celá se choulí do sportovní černé zimní bundy pod kterou vykukuje tmavě zelená mikina. Jako kalhoty jsou v jejím případě černé sportovní legíny, které jí z časti zakrývají černé zimní boty. Kolem krku má uvazánou zelenou - černou šálů do které si aspoň choulí tváře, co lehce hrají růžovoučkou barvou. Vlasy má stáhnuté do dvou spodních copánek a dole jsou zagumičkované tak tenkou černou gumičkou, že téměř nejde vidět. Pomalu vstoupí do pralesa. Ne nějak rychle. Ale opravdu pomalu. Odhadlaní a drobná nejistota na ní rozhodně jde vidět. Jen tak mírně. Výraz ve tváři se jí začne pomalu měnit, jak pokračuje dál pralesem. Zarazí se. Zrakem přelétne své okolí. Rty stiskne k sobě a svraští obočí k sobě. //Mě to přišel blbý nápad sem tahat kus pralesa. Je tu sucho. A přitom pořádně nesvítí. Jsem se těšila na Sluníčko.// *Zrak pomalinky začne zvedat nahoru, a lehce si oblohu přelétne očkama. Chvíli jí takhle pozoruje, než s mírným pokroucením hlavy do strany vykročí dál cestičkou než po chvíli dorazí do středu. Ohlédne se za sebe k místu, odkud vyšla. I přes to, že nevidí na cestu ven, tak na ní nejde vidět nervozita ani strach. Dojde až k skleněným koulím. K té první s názvem Sol se zohne, a lehce po ní přejede prstíky. Ohlédne se po dírách v kameni, než po chvilce váhaní vyrazí, a položí jí do kemenne. Ruce na ní přistanou.* [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 7.]

Jakmile se kolem ní začne opravdu stmívat, tak zvedne zrak z koule, a upře ho před sebe. Obočí začne vraštit k sobě, a ohlížet se, jak by chtěla zjistit, co se to vlastně kolem ní děje. Pak zvedne oči vzhůru k nebi, a i to si prolétne očkama. Asi nenechazí, co hledá vzhledem k její další reakci, kdy zrakem zase klesne pryč.* //Ani hvězdy nevidím.// *Ruce stáhne dolů z koule. Přitáhne si je k sobě a ruka jí automaticky sklouzne ke kapsovi. Vytáhne si z ní hůlku a namíří s ni před sebe. Nepohybuje s ní. Jen jí pevně svíra v ruce, když se otáčí, jako taková ochrana pro jistotu. Zasekne se. Opravdu hodně se zasekne. Už se nerozhlíží. Napne se a stiskne rty k sobě. Klečí stuhnutá, a po chvíli se začne šplhat zpátky na nohy. Narovná se.* //Dobře..světlo není samozřejmostí. Hm.// *Ona se naposled po té tmě ohlédne, a už zase klečí na zemi. Tentokrát na kolenu. Prstíky mírně zaryje do hlíny a špitne.* Prosím nepřestávej svítit. Světlo je důležité. Bez tebe nikdo z nás nemůže přežít. Ale já ti pomohu. *Špitá tam tiše a dál upíra očka ve směru kamene.* Co kdybych se s tebou podělila o mou šťastnou chvíli? Kdy jsem měla úplně zářivý úsměv na tváři. Bylo to poprvé, kdy se mi povedlo získat roli Klary. Sice to bylo nic moc. Bylo mi osm a byla to děstková verze..ale i tak ten pocit, když jsem jí dostala. Tak mě to zahrálo. *A jak tak mluví tak u toho nabírá hlínu mezi prsty a usmívá se.* Čerpej z mé šťastné vzpomínky. Uchovej jí. Uchovej si ten pocit. *Promluví ještě jednou.

Sol

Sofia

Ono snad všechno funguje tak jak má, a ona tento úkol snad úplně blbě nepochopí, že by se nic nestalo, takže v moment, kdy se to světlo začne zase objevovat, tak jí koutky mírně povyskočí. //Není to zázrak, ale lepší jak nic.// *Zvedne se pomalu ze země, a ručky si jen tak lehce o sebe opráší. Hlavně ty prsty, když je zarívala do hlíny. Vydá se pro další kouli, ale tentokrát pro tu vodní. Otočí se a rozejde se k díře do které kouli vloží, tak jako tu předchozí, ale tentokrát si k ní nekleká. Zůstáva vzpřímeně stát. Ruce pustí podél těla, a několikrát se nadechně. Dost těžko. Zamračí se tak jemně. Jednou rukou si sjede k bundě a rozepne si jí. Otočí se od menhiry, a v ruce si jemně mne krk. Dokonce i krátky kašel se z jejich rtů vydá. Než zahlédne na malou opičku - Kotula. Skrčí se do jeho úroveň a pomalinku začne natahovat ruku před sebe. Opravdu hodně pomalu, že to snad pomaleji ani jít nemůže.* Ahoj..maličká. Já jsem Sofia.. *Pousměje se na ní, a jen k ní dál natahuje ručičku.* Neboj se..neublížím ti. *Mluví k ní opravdu pomalu a ne nějak nahlas. Drží si tón hlasu, jako když se mluví k dětem. Zrak pomalu zvedne, a to se jí do tváře nahrne lehce narvozita. S polknutím jí, ale zase vsune dovnitř, a to furt kouká ve směru jaguára.* //Co tam dělá ten jaguár. Je mu není špatně? Vypadá v pohodě.// *To už se, ale rychle natočí směrem k tvorový.// *Hlavně klid.// *Pohlédne na něho, ne nějak dlouze, ale jen tak jemně, že i očka přimhouří k sobě.*

Zkusí se na opičku tak lehce usmát.* Já vím, že je tam ten jaguár, a že vypadá opravdu opravdu děsivě. Ale já jsem tady s tebou. Neublíží ti, když jsem tady já. *Jak k ní mluví, tak se pomalu začne krčit, aby byla ve stejné vyšce jako tvor. Pravou rukou si mezi tím zajíždí do kapsy, a uchopí hůlku. Přesune jí k sobě, ale zatím jí nikam nemíří.* //Kdyby zautočil, tak ho uspím..kdyby zautočil tak ho uspím..to není nic složitého ne? To zvládnu. Jen ho musím mít stále na očích.// *K opičce to začne brát lehce delší trasou, nebo naopak pokračuje furt stejně, ale tím způsobem, aby byla přímo čelem k jaguárovi a měla na něho výhled.* Můžu k tobě? *Špitne zase a udělá krůček blíž, až je u opičky na dosah ruky. To se k ní začne natahovat, a jen tak jemně mrkne k jaguárovi, a pak zase rychle k ní.* //Je to risk, ale jestli se k ní přiblížím natolik, aby na mě tak dobře neviděla, tak jaguára budu moct hlídat, jen musím být blízko.// *Stiskne rty k sobě, a jestli opička furt neutíka tak jí jemně zkusí přejet prstíky přes hlavičku. S tím, že na jaguára se ani nepodívá.* Není to přijemný? Burryto to miluje. Drbání za ouškem. *A to už se skutečně natahuje a drbe opičku za ouškem. Jak jí tak rozptiluje, tak malými kroky dojde, tak metr a půl od ní, a snad furt nezdrhá. Očkama strídá pohled mezi jaguárem a ní. Ale vždy si nechá klidný výraz.* Soustřed' se jen na dotyky..a nesleduj jaguára. To nech na mě. Já nás uhlídám, přece nechci, aby zaútočil i na mě ne? *Broukne k ní, a dál pokračuje v hlazení za ouškem.

**Zamrká dost zmateně, když se kolem začne dělat ještě větší dusno, to už se i začne skoro dávat do kašle, kdyby to do sebe rychle nespolkla. Tváře se jí naplní, a v obličeji lehce zčervená. Nehne ani brvou, a až ten pocit v ní asi ustane, tak se zase normálně nadechne. Jak se spustí deštík, to se jakoby automaticky nahne nad tvora, tak aby na něho tolík nepršelo a oči zavře k sobě. Čeká a čeká dokud deštík neustane. Otevře oči a pohlédne na zářící symbol. Koutky jí povyskočí a špitne k opičce.* Já musím jít plnit dál..zvládneš to tu sama? *Broukne k ní a pomalu se od ní odprostí než se rozejde pro další kouli. Vloží jí do díry. Ve tváři se objeví další vráska přes celé čelo.* //Sucho..// *Lehce nabere půdu do ruky, a zakroutí hlavičkou. To ale už i s hlínou v ruce drží semínko. Dlaň rozevře úplně.* Motivace? *Zopakuje a nakloní hlavičku do strany.* Ty už nechceš růst? Ale to přece nemůžeš. Nemůžeš to takhle vzdát. Buď první, kdo právě začne růst. Dej naději ostatním. A společně tu sílu přemůžete. Ale musí tu být někdo, kdo si právě řekne má to smysl. Má smysl dál růst. Budeš mít nejtěžší cestu, protože jsi první. To je jasné. Věř, že když ostatní semínka uvidí, že rosteš, tak se přidají k tobě. *Špitá k němu a lehce mu přejíždí po kamené krustě.* Tak co? Zkusíš to? *Zohne se k zemi, a začne do ní dělat dírku. Vloží do ní semínko a lehce ho zahrabe.* Ty to zvládneš.. Věřím ti. *S těmi slovy hůlkou mávne a řekne.* Herbivicus! [Uživatel seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.]*

Jen, co to kolem ní začne růst, tak vyvalí oči, a ze široka se usměje.* Já ti to říkala..povedlo se ti to. *Špitne a prstíky lehce přejede po trávě. To už se zvedne, a rozejde se pro další kouli. Vloží jí jako ty předchozí do kamené díry pro Vítr. Narovná se a natočí se směrem k lesu. Ruce si pustí podél těla, a sleduje okolí. Navlhčí si prstík slinami a zvedne ho vzhůru. Drží ho ve vzduchu, a pomalinku ho začne dávat dolů s tím, že bradu zarazí do zadu.* //Žadný vít..// *Obočí povytáhne, jak se kolem ní začnou ozývat zvuky. To se lehce vyšvihne na špičky, tak aby byla výš a měla větší výhled i tak nevypadá zrovna spokojně, když si stoupne zpátky na celé nohy.* //Určitě chce abych šla za ním..// *Vykročí kupředu a uši u toho úplně špicuje. Když dojde před keř, tak to se sekne. Udělá pář kroku do strany podél keře, a pak se zase vratí zpátky.* //Asi musím skrz..// *Ruce natáhne před sebe a vykročí skrz keř. Oči má zavřené pevně u sebe.* //Fuj fuj. Budu poškrábaná..// *Jde a jde ale jak ze sebe dáva pryč větve, tak jak by nevědomky občas se natočí a místo krokem rovně vykročí víc hloub do keře.* //Nejdu moc dlouho? Mě přijde, že jo. Musím rychle najít cestu zpátky..// *Zase se otočí na druhou stranu, ale se zavřenýma očima udělá vlastně úplně tu stejnou chybu, aspoň se tu netočí celá tělem k cestě zpátky. Zmateně pořád chodí tam a zpátky.* Pomoc..pomoc..kde to jsem. *Rty dál tiskne k sobě, a do obličeje se jí začne hrnout stres. Dokud se nezastaví. A začne vydechovat a nadechovat.

Vlbytu

P
bjx

Ruce pomalu přesune na svoje břicho. //Však já úplně zapomněla poslouchat hlasy. A místo toho tady slepě hledám cestu zpátky.// *Pokroutí hlavinkou, a do tváře se jí začne dostávat zpátky ten klid, co měla úplně na začátku, kdy do keře vstoupila. Ten jak by se rozlil celým jejím tělem. Oči pomalu začne otevřít, i když je pořád mhouří, ale necháva je otevřené, když vykročí vpřed skrze první větve. Rty stiskne k sobě a rukama lehce mává, tak aby je dala dál do obličeje. Nejde rychle, ale hezky pomalu. Dokonce udělá si i pauzu, a jen tiše stojí, jak by se snažila zaslechnout i brouky na zemi. Pak vykročí vpřed, až se dostane ven z keře. To se zazubí.* Ano! Neuvízla jsem! *Vydá ze sebe radostně a lehkými pohyby ze sebe začne dostávat bordel z rostliny. Vykročí směrem k víru. Tam se zastaví a ruce složí podél těla.* //Cesta je lehčí, než se zdá, když přestaneš tlačit..co..to je blbost. Vždycky se musí tlačit, aby jsi dosáhl svých cílů.// *Lehce pokroutí hlavičkou, a do obličeje se jí dostane vráska.* //Proč mi to kecá takový blbost...a-ha..// *Skrze rty se jí vydere tiché.* Ah.. *Po chvíli otevře oči a hlavičku lehce pozvedne, tak aby byla na úrovni víru.* Často se snažíme situace řešit moc na sílu. Což je chyba. Měli bysme se zastavit a podívat se kolem sebe. Zaposlouchat se do okolí, a zkusit na to jít v klidu. Beze spěchu. Já se skrz keř taky snažila projít na sílu, ale byla to chyba. Cestu zpátky jsem našla až téhdy, kdy jsem se uklidnila, a pozorně jsem se rozhlédla kolem sebe.

Jen co se před ní začne vířit vítr, tak se až výtězoslavně zazubí. Vydá se cestou zpátky k menhiru, a jen co se tam dostane, tak uchopí další a poslední kouli. Vloží jí na jediné volné místo, a jen co tak udělá, tak se narovná. Otočí se a zrak jí sklouzne k liáně. //Mám z toho tady divný pocit. Něco tu nehraje.// *Vykročí směrem k ní, když v tom se zasekne, a ohlédne se k postavě, co už na ní sesíla kouzlo. Chuděra ani nějak nestíha reagovat, takže když jí to odrazí dozadu, tak si vydechne. Začne kolísat, a to se skrčí aby padla na kolena, asi že to nechce nechávat na osudu, jestli spadne nebo ne. Zrak okamžitě namíří na osobu, co si vykročí dál k lianě. Přelétne si jí pohledem a vykřikne.* Pane! Ne to nemůžete! Co vám ta liána udělala? Nechte jí na pokoji. Prosím. Jestli jí na něco potřebujete třeba vám najdu alternativu. *A i přes to, že na ní kouzlil k němu mluví vřele. Jenže když dostane ignor, tak to jí ta vřelost pěkně opadne.* Hej! Slyšíte mě! *Křikne na něho a začne se škrabat na nohy. Žadná reakce způsobí to, že zakroutí hlavou a namíří na osobu hůlkou.* Petrificus Totalus! *Vysloví formulí kouzla.* [Uživatel seslal kouzlo Petrificus Totalus. Zasažená osoba je kromě očí absolutně znehybněna. Je však stále schopna vnímat.]

Jakmile znehybní, tak si oddechne, a rychle se k němu rozběhne. Šmáte po noži, a přitáhne si ho k sobě. Hodí na něho zlej pohled a zakroutí hlavou. Tak jste nahluchlej? Mě mrzí, že jsem na vás musela takhle, ale měla jsem něco jinýho na výběr? **Povytáhne lehce obočí, a nůž si tiskne k sobě.** Tohle už vám nedám. **Prohlásí, a nůž si nacpe do kapsy do bundy. Pořádně to zajistí tím, že vezme za zip a zapne kapsu. Hůlku neschováva a zohne se nad osobu.** Dobře. Doufám, že jste se tímhle poučil. A už to nebude znova dělat. Je to živé stejně jako vy. A nemůžete to jít jen tak odříznout, ještě tak hrubým způsobem. Na to se musí jemně, a musíte mít dobrý důvod. **Rozmlouvá tam dále k němu a hůlku mu přiloží k tělu.** Takže já vám tedka to kouzlo zruším. Ale jestli to zopakujete, tak skončíte hůř jak ta rostlina. **Vrhne na květinu jeden lítostný pohled a zpět k muži ke kterému řekne.** Finite! **Vysloví formulku a ustoupí o krok dva dozadu, jak by ze strachu.** [Uživatel seslal kouzlo Finite. Ukončí právě probíhající kouzlo.]

Oni když se nad její hlavou objeví papoušci, tak to z nima zvedne oči, a ty se rozzaří, úplně štěstím. Celkově vypadá, že je sama se sebou spokojná. Hůlku si schová do druhé kapsy než je nůž, a tu tam taky hezky uchová. Pomalu se vydá zpátky k menhiru. Jen zrakem doprovodí, co se tam s mísou začne dít. O to víc jí totiž očividně zaujme, jak se začne měnit les. Zakloní hlavičku dozadu a celé to sleduje. //Asi jsem to splnila? Povedlo se?// **Nadšeně jí koutek povyskočí nahoru, a víc šťastá být snad ani nemůže. Chvíli ještě v džungli zůstáva než udělá pár opatrných kroků zase zpátky, a vydá se směrem zpátky k Černému jezeru.**